

Co to jest koci katar?

- Kocięta w wieku od 6 do 12 tygodni są najbardziej narażone na zakażenie „kocim katar”, ze względu na utratę odporności od matki i jeszcze nie do końca wykształconą własną odporność.
- Koty w dużych skupiskach są najbardziej narażone na zakażenie.
- Najważniejsze zasady zapobiegania „kociemu katarowi” to szczepienia profilaktyczne oraz właściwa higiena otoczenia zwierzęcia.
- Planując kąpiel, domownicy mogą zabrać chorego kota ze sobą do łazienki – zwiększona wilgotność powietrza pomoże mruczkowi w oddychaniu.

Tak zwany „koci katar” jest nazwą mieszanej choroby zakaźnej kotów spowodowanej przez wirusy herpeswirus typu 1 i kaliciwirus. „Koci katar” ulega częstym powikłaniom bakteryjnym, dlatego obraz kliniczny choroby może się różnić u

poszczególnych osobników. Choroba charakteryzuje się zapaleniem górnych dróg oddechowych (od jamy nosowej po oskrzela), może jednak objawiać się również zapaleniem płuc oraz zapaleniem jamy ustnej i spojówek.

Objawy kociego kataru

Najczęściej spotykane symptomy to katar, kichanie, wypływ z oczu (jedno- lub obustronny, od surowiczego do ropnego), ślinienie, podwyższona temperatura ciała, osowiałość, senność, brak apetytu. Jeśli więc zauważysz u swojego kociego przyjaciela takie właśnie objawy, nie czekaj, aż choroba się rozwinie i zabierz zwierzę jak najszybciej do lekarza weterynarii.

Przyczyny i źródła zakażenia kocim katarzem

„Koci katar” jest w większości przypadków chorobą uleczalną, choć u młodych kociąt, na skutek powikłań, może kończyć się śmiercią. Czynniki infekcyjne (wirusy) znajdują się w wydzielinach z nosa, gardła i worków spojówkowych, a także w moczu i kale. Koty zarażają się poprzez kontakt z chorym osobnikiem lub jego wydzielinami, poprzez kontakt z osobnikiem będącym bezobjawowym nosicielem oraz przez wspólne miski, kuwety, klatki, a także ręce, odzież czy buty opiekunów.

Na tę powszechnie występującą chorobę najczęściej zapadają zwierzęta przebywające w dużych skupiskach i w gorszych warunkach sanitarnych (np. w schroniskach). Możliwe jest także zakażenie płodów od matki oraz zakażenie poprzez krycie, co w niektórych przypadkach może być przyczyną poronień i czasowej bezpłodności.

Leczenie kociego kataru

Leczenie „kociego kataru” jest głównie objawowe, wskazane jest także zwiększanie odporności zwierzęcia w tym okresie. Jak mówi lekarz weterynarii dr Michał Ceregrzyn: „przy braku powikłań bakteryjnych nie stosuje się antybiotykoterapii, gdyż przyczyną choroby są wirusy. Ważne jest także zachowanie higieny – usuwanie wydzieliny ze spojówek i nosa, mycie misek, kuwet, mycie rąk itd.” W leczeniu chorych kotów pomocne może być także zwiększenie wilgotności powietrza (nawilżanie powietrza, inhalacje), które pomagają zwierzętom usunąć z dróg oddechowych zaschniętą wydzielinę i ułatwiają oddychanie.

Szczepienia przeciw kociemu katarowi

Przeciwko „kociemu katarowi” stosuje się także szczepienia profilaktyczne (przeciwko herpeswirusowi i kaliciwirusowi), które wykonuje się u kociąt według zaleconego przez lekarza weterynarii schematu i powtarza co 1-2 lata (w zależności od warunków życia zwierzęcia). Szczepienia zmniejszają ryzyko infekcji i minimalizują ewentualne objawy kliniczne. Nie czekaj, aż Twój mruczek zachoruje na „koci katar”. Zaszczep go, by był odporny, a w razie problemów szybko zwalczył chorobę.